

Арка при с. Владимирово.

и тѣ ги гледатъ като омагьосани. Войскитѣ се нареждатъ на селския площадъ и после се размѣсватъ съ народа. Около всѣкиго отъ насъ се трупатъ групи, които искатъ да ни разкажатъ теглилата си.

Къмъ 11 ч. сме въ с. Карапелитѣ. Тукъ посрѣщането е още по-трогващо. Група млади момичета, забрадени въ черно, поднася на полковника китка отъ добруджански класове, обвита и тя въ черно... Едно отъ момичетата говори за веригитѣ на робството, за българската войска, която ги разкъсва... „Ето, тази китка — махнете вие отъ нея черния крепъ, защото вие сте наши освободители. Ние знаемъ вашата любовъ къмъ насъ, знаемъ, че бѣхте готови да умрете за свободата ни... Ето и ние скъсваме чернитѣ ржченици (всички момичета изведнажъ кжсатъ забрадкитѣ си). Да живѣе нашия любимъ Царь! Да живѣе България!“...

Започва минаването на войскитѣ. Нашитѣ познати офицери отъ щаба, маршируватъ просълзени. Конетѣ сж развълнувани, маршътъ имъ е небивало възбуденъ. Селяни, селянки и деца се покачватъ на орджията. Старъ